

teatregoya **CODORNÍU**

direcció: josep maria pou

MÍRIAM
ISCLA

DAFNIS
BALDUZ

MERITXELL
CALVO

PETER
VIVES

EL ZOO DE VIDRE

TENNESSEE WILLIAMS

DIRECCIÓ JOSEP MARIA POU

A PARTIR DEL 14 DE MAIG

PRODUCCIÓ

FOCUS

PATROCINADOR

CX
CASA DE LA CULTURA

AMB EL SUPORT DE

Teatro
Codorniu

INSTITUCIONS

Teatre
de l'Empordà

MITJANS DE COMUNICACIÓ

TR3S
3

Vine en grup!

PREMIER BUTACA
13,20€ 10 €

entrades www.teatregoya-codorniu.cat

www.teatregoya-codorniu.cat

Teatregoya
Codorniu

BUTACA DRO

QUÈ

Espectacle: **El zoo de vidre**

Disciplina: **Drama**

Durada: **2,15 h aprox.**

QUI

Autor: **Tennessee Williams**

Direcció: **Josep Maria Pou**

Traducció: **Emili Teixidor**

Repartiment: **Míriam Iscla, Dafnis Balduz, Meritxell Calvo, Peter Vives**

ON

Teatre Goya Codorníu (c/ Joaquín Costa, 68, Barcelona)

QUAN

A partir del 14 de maig - Estrena dimecres 21 de maig a les 20.30 h

De dimarts a divendres a les 20.30 h,

dissabtes 18 h / 21.30 h, diumenges 18 h.

CONTEXT

El primer gran èxit teatral de Tennessee Williams. Representada a tot

arreu. Un gran clàssic, ambientat en la Gran Depressió dels anys 30 als EEUU.

TITULARS

Nova producció de **FOCUS** al Teatre Goya Codorníu. Arriba la versió catalana d'aquest clàssic del teatre nord-americà a partir de la traducció d'**Emili Teixidor**, amb **Josep Maria Pou** que torna a dirigir, després de dos anys de no fer-ho, un espectacle al teatre que ell mateix dirigeix i s'acompanya d'un repartiment format per **Míriam Iscla, Dafnis Balduz, Meritxell Calvo i Peter Vives**. Tots ells treballen sota les ordres del director català per primera vegada. Míriam Iscla i Meritxell Calvo tornen a trepitjar l'escenari del teatre on han treballat recentment amb *Barcelona* i *Venus in Fur*, respectivament.

El zoo de vidre és una reconeguda obra mestra amb multitud de premis i significa el primer èxit teatral de Tennessee Williams, dramaturg nord-americà guanyador de dos premis Pulitzer. Es tracta d'una de les seves obres més autobiogràfiques. L'argument tracta de l'abisme existent entre el món que es vol veure i la realitat, mitjançant el retrat d'una família del sud dels Estats Units en el 1930 capitanejada pels desitjos de la mare, controladora i frustrada per l'abandonament del marit i pare de dos fills adults.

El zoo de vidre (*The Glass Menagerie*), fou escrita el 1944 i estrenada a Broadway el 1945. Va significar l'inici de la carrera d'un dels més grans autors del teatre contemporani. Es va portar també a la gran pantalla en diferents ocasions, amb grans actrius com Katherine Hepburn i Joanne Woodward en el paper d'Amanda, que busca desesperadament un futur millor per als seus dos fills, durant els desoladors anys de la Gran Depressió nord-americana dels anys trenta. Sobre els escenaris, grans dames del teatre internacional han interpretat aquest personatge: Jessica Tandy, Julie Harris, Jessica Lange, Norma Aleandro o Margarida Xirgu, entre altres.

EL ZOO DE VIDRE

Autor **Tennessee Williams**

Traducció **Emili Teixidor**

Direcció **Josep Maria Pou**

Repartiment

Míriam Iscla	Amanda Wingfield
Dafnis Balduz	Tom Wingfield
Meritxell Calvo	Laura Wingfield
Peter Vives	Jim O'Connor

Escenografia **Sebastià Brosa**

Il·luminació **Albert Faura**

Vestuari **Maria Araujo**

Espai sonor **Àlex Polls**

Caracterització **Toni Santos**

Ajudant de direcció **Iban Beltran**

Direcció de producció **Amparo Martínez**

Cap de producció **Maite Pijuan**

Producció executiva **Marina Vilardell**

Responsable tècnic **Txema Orriols**

Regidoria **Raúl Gallegos**

Sastreria **Pepa Mogeda**

Perruqueria **Alicia Dvorska**

Meritori d'escenografia **Jordi Noguera**

Meritòria de producció **Gràcia Camps**

Meritòria de vestuari **Estefania Palmero**

Construcció de l'escenografia **Arts-cenic**

Premsa **Blanca de Carreras**

Màrqueting i comunicació **Publiespec**

Reportatge fotogràfic **David Ruano**

Disseny gràfic **sSB**

EL ZOO DE VIDRE (THE GLASS MENAGERIE es presenta amb l'autorització de The University of the South, Sewanee, Tennessee)

Primera representació al Teatre Goya Codorníu el 14 de maig de 2014

És una producció de

Entrevista amb Josep Maria Pou

***El zoo de vidre* és un clàssic de Tennessee Williams representat arreu del món. Perquè creus que continua sent tan vigent? Quins temes tracta?**

El zoo de vidre es va estrenar ara fa 70 anys, el 1944, i es continua representant tant o més que el primer dia. S'ha convertit en un clàssic que té coses a dir a cada generació que hi troba temes que li toquen directament. Té un mèrit teatral i literari fantàstic, és la primera obra de Tennessee Williams i tot i ser la primera, marca lògicament el que serà el seu teatre. El llenguatge que empra té una enorme quantitat de poesia. Hi ha una mirada cap als personatges molt tendra, pura i neta, perquè l'obra té molt d'autobiogràfic. Va tenir la valentia de despullar-se per ensenyar com és ell i la seva pròpia família. D'aquesta manera, Williams mitjançant l'escriptura d'*El zoo de vidre* va fer un exercici d'exorcisme i va purificar el sentit de culpabilitat que tenia envers la seva germana (que va acabar en un institut psiquiàtric per problemes mentals quan ell va marxar de casa), i això fa que sigui una obra plena d'humanitat. Per altra banda, ens parla de moltes de les coses que estan passant ara (pobresa social, precarietat laboral, desnonaments...)

El Teatre Goya Codornú té una línia artística marcada des de la seva reinauguració l'any 2008. Les obres que tu has dirigit: *Els nois d'història*, *La vida por delante*, *Truca un inspector*, *Celobert* i ara *El zoo de vidre*. Què és el que et va captivar del text, per decidir portar-la a escena al Teatre Goya Codornú? S'emmarca sota el paraigües artístic del teatre?

Des de que el 2008 vaig assumir la direcció artística del Teatre Goya Codornú, he intentat marcar una línia artística determinada: bons textos teatrals per a aquella gent a la que li agrada el teatre, que gaudeix del fet d'anar al teatre, però pensant sempre en un ampli vano d'espectadors, per arribar a la màxima quantitat de gent possible i de tots els nivells de comprensió possible. Quan el teatre es produeix i esclata a l'escenari, arriba a tothom. I *Els Nois d'Història* va ser triada molt a consciència. Primer, perquè era un text molt actual, s'acabava d'estrenar a Anglaterra i s'estava fent a tot el món; era un text que parlava del valor de l'educació i del valor de la cultura. Tota una declaració de principis per inaugurar un teatre. Era un text amb una meravellosa fusteria teatral, un autor (Alan Bennett) que sap molt bé com construir les escenes i com jugar-les. I això és el que he intentat mantenir després: aquest equilibri entre, per una part, alguns dels títols que s'estan fent arreu del món; i, per altra banda, fer una revisió d'alguns dels grans textos del S. XX. Vam fer Òscar Wilde, Romain Gary, J.B. Priestley i ara, aquest Tennessee Williams havia d'arribar, estava a la cartera des del 2008, i em fa il·lusió posar-la en marxa ara perquè ens parla de coses que ens toquen molt en aquesta època que estem vivint. L'espectador d'ara estarà molt sensibilitzat davant els problemes d'aquesta família que viu del sou precari de l'únic fill varó. *El zoo de vidre* és un text literari, per si sol, tan perfecte, que crec que s'hauria de fer contínuament. Per saber com s'escriu teatre, com es fa teatre, s'ha de passar per Tennessee Williams i s'ha de passar per *El zoo de vidre*.

Parlem ara del repartiment. Has escollit a quatre intèrprets amb els quals no havies treballat mai. Com ha estat treballar amb tots ells?

El que he volgut és trobar el repartiment adequat. En aquest cas, hem tingut la sort que els quatre actors que fan la funció, siguin els quatre que vaig imaginar quan anava llegint el text i pensava quin podria ser el repartiment ideal. I l'hem aconseguit. Em fa molta il·lusió que tornin a treballar al Teatre Goya Codornú, Míriam Iscla i Meritxell Calvo, perquè les dues han estat vinculades darrerament al nostre teatre, amb *Barcelona* i *Venus in fur*, respectivament. I això és una cosa que intentem fer molt: "fer família". Dafnis Balduz és un actor que conec des dels càstings d'*Els Nois d'Història*, i ja des d'aquell moment tenia moltes ganes de treballar amb ell. I el Peter Vives, el més jove de tots, és un actor que ha tingut èxits al cinema i a la TV i reuneix totes les condicions per al personatge que interpreta.

Parlem del procés de creació. Com treballa un actor amb tanta experiència com tu quan ha de fer de director?

Jo no m'havia proposat mai ser director, va sorgir en un moment determinat i segurament, de manera inconscient sí que m'ho havia proposat, perquè des de que vaig dirigir la primera (*La cabra o qui és Sílvia?*), porto ja 10 obres dirigides en pràcticament 10 anys. I he descobert que m'agrada molt. He tingut la sort de dirigir textos molt interessants i de treballar amb companys molt bons. Cada funció requereix el seu mètode de treball i cada actor dins de cada repartiment requereix treballar d'una forma diferent. Amb uns els hi has de donar confiança, amb d'altres els has d'ajudar a caminar perquè s'atreveixin a donar petites passes i vagin entrant sols en el personatge. I hi ha altres actors que des del principi veus que han entès perfectament el personatge i l'únic que has de fer és aconseguir que no es desviïn del camí. Cada actor, en definitiva, requereix un tractament diferent. Dirigir una obra de teatre no és més que triar una història i explicar-la, decidir com ho vols fer i convèncer a tot l'equip, que aquella manera d'explicar la història és la millor. I això ho has d'anar repetint contínuament. Aquesta confiança es va generant des del primer dia. Des de la meua primera direcció, i això ho valoro molt, he treballat sempre amb actors joves que pràcticament començaven. I ensenyar l'ofici de ser actor, un ofici amb unes característiques molt especials, sempre m'ha agradat molt. És una manera de transmetre els coneixements que jo també he anat rebent d'altres actors amb els quals vaig començar a treballar quan era un jove de 19 anys amb molt poca experiència.

Sinopsi

L'obra presenta quatre personatges tancats en una casa miserable i asfixiant que mostra la seva fragilitat, pors i frustracions.

En aquesta casa viu la família Wingfield, composta per **Amanda Wingfield**, la mare que abandonada pel seu marit fa anys es consola amb els records de la seva joventut quan era perseguida per un munt de pretendents. **El seu fill Tom**, un poeta que treballa en una sabateria i que desitja viure aventures i escapar de la sobreprotecció de la seva mare aclaparadora que no fa més que preocupar-se pel que fa o deixa de fer. I **la Laura**, tímida i amb un petit defecte físic que li provoca una lleugera cuixera, que viu tancada a casa amb la seva col·lecció de figuretes de vidre, metàfora de la seva pròpia fragilitat i sense voler saber res de la vida exterior.

Amanda busca desesperadament un espòs per a la seva filla perquè sap que serà l'única opció perquè surti endavant.

L'obra i els seus personatges

Tennessee Williams va qualificar *The Glass Menagerie* com una obra memorialística i va compilar i projectar records de la seva pròpia família i de la seva vida a Saint Louis. Williams, de la mà d'un dels personatges de l'obra (Tom), relata la dissolució de la família Wingfield: una mare –el pare havia abandonat la llar anys enrere– i dos fills grans atrapats per les seves pròpies circumstàncies personals en un món reclòs, anodí i sense escapatòria aparent.

La mare, Amanda Wingfield, es caracteritza per la seva forta personalitat i per l'excessiva i asfixiant sobreprotecció a què sotmet els seus dos fills, Laura i Tom. Amb una certa tendència a l'excés, Amanda viu recordant un suposat i esplendorós passat –probablement més esplendorós en la memòria del que va ser realment– que contrasta amb un present més aviat sòrdid. La mitificació del passat com a redós d'un present insatisfactori és un tret clàssic de molts personatges de les obres de Williams.

Laura Wingfield pateix un lleuger defecte físic que, juntament amb la forta personalitat de la seva mare i la sobreprotecció a què es veu sotmesa, li crea uns problemes emocionals que l'aboquen a aïllar-se del món real per refugiar-se simbòlicament en un petit

món de cristall que té a la prestatgeria de casa. Aquestes figuretes de vidre li resulten molt més reals que el món hostil que hi ha més enllà de les parets de l'apartament familiar. Laura representa de manera clara i encisadora la vulnerabilitat i el desencaix tan característic de molts dels personatges de les obres de Tennessee Williams, uns caràcters que amb la seva delicadesa retraten per contrast un món exterior dur, competitiu, materialístic i cruel amb els "diferents".

Tom Wingfield ha de treballar del tot a contracor en una fàbrica de sabates: aspirant a poeta en un món del tot prosaic admira subtilment l'esperit de llibertat que va dur el seu pare a abandonar la llar familiar i somnia algun dia fer una cosa semblant amb la seva pròpia vida mentre nit rere nit deixa volar la seva imaginació anant a veure pel·lícules al cinema. Per a molts, aquest personatge representa clarament un alter ego del mateix Tennessee Williams.

Per últim, Jim O'Connor és company de feina de Tom a la fàbrica de sabates, excompany d'institut de Laura, i en la il·lusió d'Amanda, pretendent de la seva filla. Williams el descriu com "A nice, ordinary, young man" i representa la imatge amable del món exterior, l'encarnació de l'esperit americà clàssic: noi que acara un present gris amb il·lusió per un futur millor mercès a creure en les seves pròpies possibilitats a l'hora de progressar professionalment.

Situada geogràficament a Saint Louis, l'obra s'emmarca temporalment entre 1937 i 1939, és a dir, mentre té lloc la guerra civil espanyola –Tom fa esment a *la revolució que ha esclatat a Espanya*– i a Europa ja es respiraven aires de conflicte. En aquest sentit, i tal com passa per exemple a *L'hort dels cirerers* d'Anton Txèkhov –un dels referents literaris més importants per a Williams–, la societat que envolta els personatges està en un moment de canvi, de transició, i en aquest sentit hi ha una clara intencionalitat per part de l'autor de situar i projectar la crisi de la família Wingfield com a símbol d'una crisi més global com la que el món començava a acarar a finals de la dècada dels anys trenta.

Jordi Vilaró Berdusan

Consultor de literatura i teatre
Grau de llengua i literatura catalanes
Universitat Oberta de Catalunya

Josep Maria Pou

Realitza estudis d'interpretació a la Real Escuela Superior de Arte Dramático de Madrid (RESAD).

La seva carrera com actor comença el 1968 amb la seva participació en l'històric muntatge d'Adolfo Marsillach, *Marat-Sade*, de Peter Weis.

El 1970, un cop finalitzats els seus estudis a la RESAD, s'incorpora a la companyia del Teatro Nacional María Guerrero sota la direcció de José Luis Alonso, on roman fins el 1973, i des de llavors, mentre continua treballant de forma habitual amb Alonso i Marsillach, afegeix al seu currículum altres teatres i altres directors: José María Morera, Miguel Narros, Pilar Miró, Mario Gas, Josep Maria Flotats, Sergi Belbel, Calixto Bieito, Xavier Albertí ...

Les seves darreres temporades s'han comptat per èxits de públic i crítica en la seva doble vessant d'actor i/o director: *Àngels a Amèrica*, *Arte*, *Celobert*, *El Rei Lear*, *La cabra o ¿Qui és Sylvia?*, *Els nois d'Història*, *Su seguro servidor Orson Welles*, *La vida por delante*, *La Gran Sultana*, *Truca un Inspector*, *Concha, yo lo que quiero es bailar*, *El tipo de la tumba de al lado*, *Celobet*, *Forests*, *Fuegos*, *Los hijos de Kennedy*...

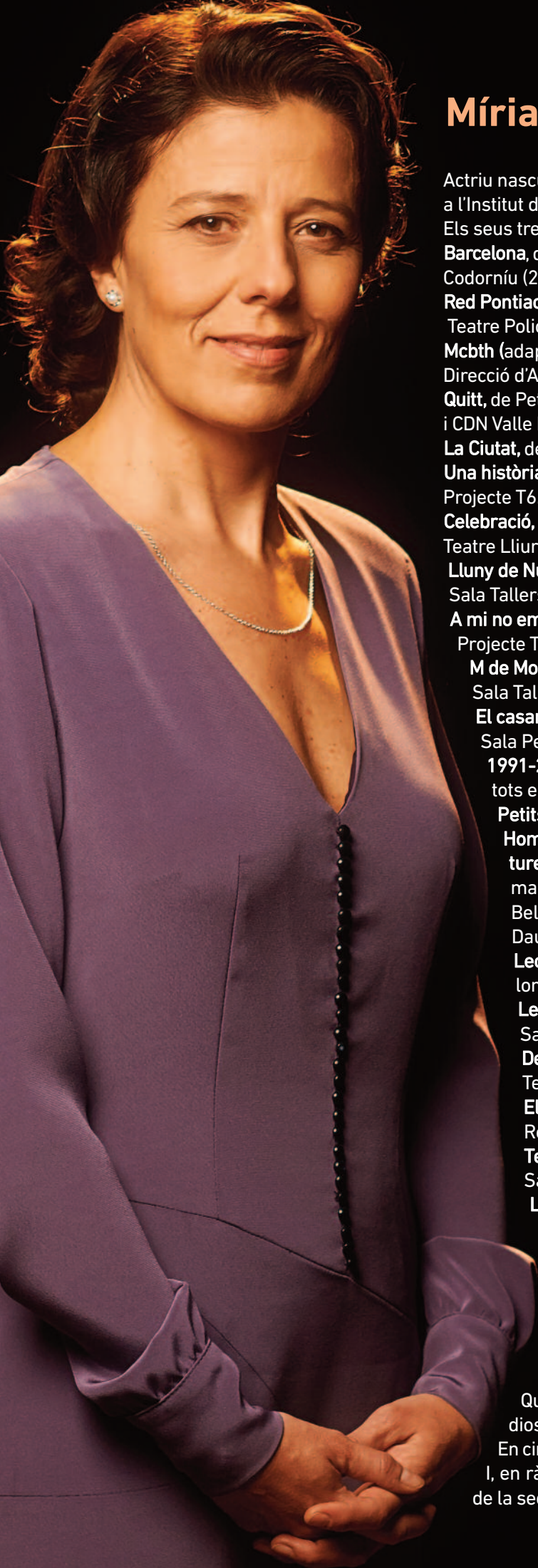
És autor també de diverses traduccions i adaptacions del teatre anglès i americà més recent.

Des de 1970 ha portat una carrera paral·lela de treball i èxits en cinema i televisió.

Ha obtingut nombrosos premis:

Premi Nacional de Teatre del Ministeri de Cultura, Premi Nacional de Teatre de la Generalitat de Catalunya, Premi de Cultura de la Comunitat de Madrid, Premi Ricardo Calvo de l'Ajuntament de Madrid, tres Premis Max, Premi Sant Jordi de Cinematografia, Fotogramas de Plata, Premi Internacional Terenci Moix, quatre Premis de la Crítica Teatral de Barcelona, Premi de la Unión de Actores de Madrid, Premi de l'Associació d'Actors i Directors de Catalunya, quatre Premis Butaca, Premi Teatre BCN, Premi Barcelona de Cinema, etc...

Actualment és Director Artístic del Teatre Goya Codorníu de Barcelona.

Míriam Iscla

Actriu nascuda a Pineda de Mar i llicenciada en Interpretació a l'Institut del Teatre de Barcelona.

Els seus treballs al teatre són:

Barcelona, de Pere Riera. Sala Gran Teatre Nacional de Catalunya i Teatre Goya Codorníu (2013-14). Posterior gira per Catalunya.

Red Pontiac, de Pere Riera. Direcció de Pere Riera. Temporada Alta i Teatre Poliorama (2012-13). Posterior gira per Catalunya.

Mcbth (adaptació de **Macbeth** de W.Shakespeare).

Direcció d'Alex Rigola. Temporada Alta i Sala Petita del TNC (2012).

Quitt, de Peter Handke. Direcció de Lluís Pasqual. Teatre Lliure i CDN Valle Inclán (2011-12).

La Ciutat, de Martin Crimb. Direcció de Víctor Muñoz. Sala Beckett (2011).

Una història catalana, de Jordi Casanovas. Direcció de Jordi Casanovas. Projecte T6. Sala Tallers. Teatre Nacional de Catalunya (2011).

Celebració, de Harold Pinter. Direcció de Lluís Pasqual. Teatre Lliure (2010-11).

Lluny de Nuuk, de Pere Riera. Direcció de Pere Riera. Projecte T6. Sala Tallers. Teatre Nacional de Catalunya (2010).

A mi no em diguis amor, de Marta Buchaca. Direcció de Marta Buchaca. Projecte T6. Sala Tallers. Teatre Nacional de Catalunya (2010).

M de Mortal, de Carles Mallol. Direcció de Carles Mallol. Projecte T6. Sala Tallers. Teatre Nacional de Catalunya (2010).

El casament d'en Terregada, de Juli Vallmitjana. Direcció: Joan Castells. Sala Petita. TNC (2009).

1991-2008: Co-fundadora de la Companyia T de Teatre. Ha participat en tots els seus espectacles:

Petits contes misògins, de P. Highsmith. Direcció: Pere Sagristà;

Homes!, direcció de Sergi Belbel. Co-autora del text "Ai, Homes!";

Criatures, direcció: David Plana i T de Teatre. Autora del text: "Vida de mare";

Això no és vida, Direcció: David Plana; **"15"**, Co-direcció: Sergi Belbel i T de teatre. **Com pot ser que t'estimi tant**, Direcció: Javier Daulte.

Leonce i Lena, de Büchner. Direcció: Pep Pla. Festival Grec de Barcelona. Sala Muntaner (2007-08).

Les Falses Confidències, de Marivaux. Direcció: Sergi Belbel. Sala Gran del TNC (2005-06).

Després ve la nit, de David Plana. Direcció: David Plana. Temporada Alta i Sala Beckett (2001-02).

El desengany, de F. Fontanella. Direcció: Domènec Reixac. Teatre Romea (1992).

Teatre Natural d'Oklahoma, de Kafka. Direcció: Luis Miguel Climent. Sala Beckett (1991).

Línia roja, Teatre de l'Ocàs. Direcció: T. Vilardell i M. Casamayor. Teatre Condal (1990).

Paraula de poeta, Muntatge de poemes de Maria Mercè Marçal. Direcció: Jordi Mesalles (1989).

TV3: Olor de Colònia, dirigida per J.M. Güell; Sagrada Família, de Dagoll Dagom; Jet Lag, de T de Teatre; Laura; Efectes secundaris; Dones d'aigua; El joc del segle; Tres pics i repicó.

Per a TVE: TV-movie Un cuento de Navidad, dirigida per Sílvia Quer. Antena 3 TV: Los ladrones van a la oficina. Telecinco: Homicidios; El comisario. Canal Plus: Calle 13.

En cinema ha participat al curtmetratge La mala vida, dirigit per L. Titus. I, en ràdio, 4 temporades a COM Ràdio realitzant guions i interpretació de la secció "Les tietes", al programa Dies de ràdio, d'Elisenda Roca.

Dafnis Balduz

Llicenciat en Art Dramàtic per l'Institut del Teatre, ha realitzat estudis de veu, cant i dansa a l'escola Eòlia.

En teatre ha treballat a: Expedient K, dirigida per Àlex D. Capo; Elvis & Whitney, dirigida per Pau Roca; Sí, primer ministre, dirigida per Abel Folk; Prime Time, dirigida per Martí Torras; El furgatori, dirigida per Iban Beltran; The Quarry Men Show, dirigida per Pau Roca; Pel davant i pel darrera, dirigida per Alexander Herold; NÔ, dirigida per Joan Ollé; Un llop fugint d'un eixam de trons, dirigida per Jordi Faura i Abel Coll; El Cafè, dirigida per Joan Ollé; Don Carlos, dirigida per Calixto Bieito; La terra és baixa i bruta i eterna, dirigida per Jordi Faura i Abel Coll; Mama Medea, dirigida per Magda Puyo; Tirant lo Blanc, dirigida per Calixto Bieito; Ushuaia, dirigida per Marc Artigau; Les coses de la forma, dirigida per Àlex D. Capo; Apocalipsi Life, dirigida per Raquel Tomàs; Arguments, dirigida per Ramon Simó; L'illa dels esclaus, dirigida per Gemma Beltran; Qui torna a casa, dirigida per Àlex D. Capo; La Fam, dirigida per Pep Pla; Casa i Jardí, dirigida per Ferran Madico; El misàntrop, dirigida per Antonio Simón; Ser un altre, dirigida per Jordi Faura; La doble inconstància, dirigida per Magda Puyo; Trilogia a Nova York, dirigida per Òscar Molina; Cortesans, de naixença, raça vil, dirigida per Alicia Gorina; Allegro, dirigida per Montse Obrador; El cafè de la Marina, dirigida per Rafael Duran; La barca nova, dirigida per Joan Castells.

En cinema ha col·laborat a: Un dia especial, de Dani Padró; Psychophony, de Xavi Barraondo; Mi ritual, de Dídac Cercerva; Mil cretins, de Ventura Pons; La família de mi novia, de Guillermo Chapa; El huésped, d'Alberto Bernad; Contres, de Kiko Ruiz; Xtremes, d'Abel Folk i Joan Riedweg; Tres dies amb la família, de Mar Coll; Drugstore love, d'Alberto Bernad; Forasters, de Ventura Pons; Espléndido, de David Ciurana; A les tres de la tarde, de Cristina Escoda; L'illa de l'holandès, de Sígfrid Monleón; La ciudad de los prodigios, de Mario Camus; L'amic i l'estrany, de Mia de Ribot i Teresa Soler.

I, per últim, a la televisió ha treballat en diferents sèries i TV-Movies: Amar es para siempre (Antena 3 TV), KMM (TV3), Desclassificats (Tv-movie, TV3), 14 de abril. Macià contra Companys (Tv-movie, TV3), Gavilanes (Antena 3 TV), Ermesenda (TV3), Ventdelplà (TV3), Hospital Central (Telecinco), La escena del crimen (Tv-movie), X palabras, de Isidro Ortiz; Pagats per riure (TV3), Laberint d'ombres (Tv3), Dues dones (TV3), Estació d'enllaç (TV3).

Meritxell Calvo

Meritxell Calvo és llicenciada en Art Dramàtic per l'Institut del Teatre de Barcelona el 2012, i Diplomada superior en interpretació cinematogràfica i televisió per Séptimo Arte (2004-2007).

En la seva trajectòria professional destaquem els següents treballs en teatre: *Sor-Presa*, de Denise Duncan (2014) MiniTeatres; *Venus in fur*, dirigida per Héctor Claramunt (2013) al Teatre Goya Codorníu. Amb aquesta obra va guanyar el **premi a la millor actriu revelació Anna Lizaran**; *Baile y son de Don Patricio Carambolas*, de Katherine Peytrequín (2013), al Teatro 1887, de Costa Rica; *Está linda la mar*, de Denise Duncan (2012). Guanyadora de la 17a Mostra de Teatre 2012 de Barcelona i nominada a la millor actriu; *Don Quijote de la Mancha*, dirigit per Albert Pueyo (2012-13); *Punto muerto*, Theatre Uncut, dir. Denise Duncan (2012); *Walts FM*, Festival Grec 2012, dirigit per Nicolás Chevallier i Ana Roca; *Está linda la mar*, de Denise Duncan. Guanyadora de la 17ª Mostra de Teatre de Barcelona 2012 i nominada a la millor actriu; *Neu Negra*, de Pere Planella (2011); *Variacions Goldberg*, dirigida per Carme Portacelli (2011); *Maria Estuard*, dirigida per Frederic Roda (2011); *El Velló d'or*, de Gaston Core (2011); *Orestes*, de Jordi Badora (2010); *La venjança de la Colombina*, de Lluís Graells (2010); *Terror y miseria en el primer franquismo*, de Marta Guasch (2010); *Fuenteovejuna*, dirigida per Pepa Calvo (2007-08); *Minimón*, d'Adrián Torres (2007); *Looking for Tennessee Williams*, dirigida per Pepa Calvo (2007).

En cinema ha treballat en feines de figuració a *Tirant Lo Blanc*, DeA Planeta (2005) i dos curtmetratges: *Cuatro paredes*, de Sílvia Gamiz (2008) i *El ángel caído*, d'Antonio Gómez (2004). Per a la televisió ha realitzat feines com actriu a *La Riera* i diversos treballs de publicitat.

Peter Vives

Actor format a l'escola d'interpretació Nancy Tuñón.

Ha realitzat diversos cursos d'art dramàtic a Barcelona i Nova York.

La seva experiència laboral se centra en cinema i televisió, on ha treballat els darrers anys ininterrompudament:

Cinema

- 2013 *Barcelona, nit d'estiu*, de Daniel de la Orden
- 2012 *Invasor*, de Daniel Calparsoro
- 2011 *Mil cretins*, de Ventura Pons. *Eva*, de Kike Maíllo
- 2010 *Didi Hollywood*, de Bigas Luna.
- 2009 *El cónsul de Sodoma*, de Sigfrid Monleón
- 2008 *Paintball*, de Daniel Benmayor
- 2007 *Sing for Darfur*, de Johan Kramer
- 2006 *Savage Grace*, de Tom Kalin.

Tv movies

- 2012 *Volare*, de Joaquim Oristrell
- 2006 *The cheetah girls 2*, de Kenny Ortega.
- 2003 *Con el 10 en la espalda*, de Eduard Cortès.

Sèries TV:

2013
Águila Roja, interpreta el personatge de Patrick Walcott

2013
El tiempo entre costuras, interpreta el personatge de Marcus Logan

Des de 2009

La Riera, interpeta el personatge de Nil

2008

13 anys i un dia. Un capítol.

I en teatre, l'hem vist a:

2013 *Tots fem comèdia*, dirigida per Joaquim Oristrell.

Teatre Poliorama

2012 *Un refugi indie*, de Pau Miró. Sala Beckett

teatregoya CODORNÍU

direcció: josep maria pou

El zoo de vidre

A partir del 14 de maig
Estrena: 21 de maig de 2014
Teatre Goya Codorníu

Preus
de 24 a 28 euros

Grups
Promentrada
www.promentrada.com
93 309 70 04

Punts de venda

Taquilla Teatre Goya Codorníu
Ara compra las teves entrades
www.teatregoya-codorniu.cat
el servei de Tel·Entrada
de Catalunya Caixa
www.telentrada.com
902 10 12 12
i a Butaca Oro
www.butacaoro.com

Contacte Premsa Teatre

Blanca de Carreras
Jordi Bou
93 309 75 38
premsa@focus.cat

info@teatregoya.cat
teatregoya-codorniu.cat

teatregoya CODORNÍU

direcció: josep maria pou

Joaquín Costa, 68
08001 Barcelona

Patrocinadors

DESDE 1551
CODORNÍU

CX
CatalunyaCaixa

Patrocinadors fundadors

Coca-Cola

LAVAZZA
ITALY'S FAVOURITE COFFEE

Viladrau

smeg
tecnología con estilo

Amb el suport de

Teatro
Accesible

Fundación
Vodafone
España

MAQUILLAJE DE
MAC

Institucions

Generalitat de Catalunya
Institut Català
de les Empreses Culturals

Mitjans de comunicació

el Periódico

CATALUNYA
RÀDIO

TR3SC

3

Amb la col·laboració de

